

Forfælleren mellem sande og falske Omvendelser.

Af Friedr. Wilh. Krummacher.

Udtryk

Da tror saa vant et stakkelts Menneſte i ſin Blindhed, at han nu virkelig er i Guds Rige, og han hører dog lige ſaa godt til dem, der ſtaa derude, ſom det raaceſte Verdensmenneſte. Det er ſaa temmelig lytſedende ham at gøre ſit Liv overensſtemmende med de ſande Guds Børns Liv, og ſaa ligger han i den ulykſalige Stilleſtand, at han ogſaa er et Guds Barn. Dertil kommer endnu, at han af de troende, med hvilte han har Samtalem, antages og anerkendes ſom et Guds Barn og behandles ſom en af deres Ege. Dette beſtyrker ham i hans Mening og gør ham endnu mere blind, mere ſikker i hans Lejr imellem Bylterne. Det ſtakkels yndværdige Menneſte! Han tror, han bor i Raanaan og har ſit Telt i Nærheden af Topbet og paa Myrtedalenſes Straaning. Han drømmer, at han er i Jeruſalem, og at, han har lejret ſig ikke langt fra det døde Hav ved Adama og Beboim. Og naar Herren kommer med Jld og Svovl, kan han ikke fritage ſigſagt, og ſelv om hans Hjerte knuſtes af Medlidendehed, han maa dog fortære ham i denne Lejr imellem Bylterne og bortrive hans Sjæl med de ugudelige. O ſaa trød frem for Gud, hvem iblandt os der tror ſig i Jeruſalem og ſitte med David: Raſſag mig, min Gud, og erfar mit Hjerte, prøv mig og erfar, hvorledes jeg mener det, og ſe, om jeg er paa en ſlet Vej og ſer mig paa den evige Vej. Vid, at paa den yderſte Dag gælder intet andet, end hvad den Helligaand i os har vidnet, ſtaffet og udvirket. Alt ſelvogjort og Menneſteværk fortæres ſom Gød. Al ſelvvalgt Andelighed regnes alt for Nul og intet og gaar op i Flammen. Der bliver ikke ſpurgt efter den Erkendte, ſom J have ſaaet af Katekifiationer og Prædikener, men hvad J have lært i den Helligaands Skole. Der bliver ikke ſpurgt, hvor meget J have bedt og ſjunget, men om J ſang og bad i Anden og i Sandheden, i den Herres Jeſu Kriſti Navn. Der ſpørges heller ikke, om J have ſtaaet i Samtalem her paa Jorden med de troende, men om J have ſtaaet i Samtalem med ham, ſom er det evige Liv, og om J virkelig vare ſammengroede med Hovedet, derefter vil man forſe.

At, viſt mange ulykſelige ſtaffars gaa der omkring i Verden, ſom leje imellem Bylterne, og ſom ſelv have gjort ſig fremme for denne eller hin Sags Skyld; men den Helligaand har ikke den ringeſte Skyld i deres Fromhed. Gud vil være dem naadig og aabne dem Sjæne. Mange gaa omkring, bedragne og formordede over ſig ſelv ved det gode evige Skæde, de have tilegnet ſig. Tæppet er der, men hvor er under Tæppet den truſtede Mand, hvor det truſtede Hjerte, hvor Guds Børns Sød, hvor den nye Stabning, hvor den ſande Troſt efter Jeſu Blod? Hvor alt dette, ſom vires af Anden og alene, gør os til Kriſtne? Det mangler, og den ſtakkels Sjæl ved det ikke. At den barmhertige Gud bevare os for ſig en frugtelig Stilleſtand, ſom indelutler i ſig den evige Fortabelſe. Han lyſe os op med Torden og Bølger fra denne Uheldslejr imellem Egnens og Raanaans Grænſer og hjælpe os alle derhen, at vi i Sandhed med Job kunne ſige: Guds Mand har gjort mig, og den almægtige Hænde har givet mig Livet. Amen.

Om Gennembrud og Bæft i Hjemmene, Et Ord, ſærlig rettet til Kriſtne Forældre.

Prædiken paa ſørſte Søndag efter Hellig 3 Konger 1893, holdt i Garniſons Kirke Af G. M. Fenger.

Vor Fader i Himlen, Tak for Hjemmene, du gav os her paa Jorden i vore Huſe, hjælp os at leve, vokſe og udvækſte os i dem til din Ære, lad din Veſtigneſe hvile over dem! Tak for Hjemmet i Himlen, hvor din Søn har berebet os Bøliſer, lad det lyſe for os og drage os med uimodſtaaelig Magt — lad intet ſtille os ved vor Arvedel i Himmelhjemmet! Tak for Himmelhjemmet paa Jorden i din Kirke og Menighed, lar os at blive der, at finde hærænder der, unge og gamle, ſom Søſtende, at opvækſte og opbygges der, ogſaa i Dag, at vi maa beſtyres til et ſandt triſt Liv i vore jordſte Hjem og til en Gang at komme hjem til dig! Amen!

Lut. Ev. 2. Kap. 42. v. 11 til 22.

„Og det kan var told Var gammel, gif de op til Jeruſalem efter Højtidsens Sædvane. Og der de havde tilendebragt de Dage, og de drog hjem igen, blev Barnet Jeſus i Jeruſalem, og Joſef og hans Moder vidde det ikke. Men da de mente, at han var i Reſſeſtad, ſom de en Dag Reſſe frem, og de ledte efter ham iblandt Slægtninge og Kenbinger. Og der de ikke fandt ham, gif de tilbage til Jeruſalem og ledte efter ham. Og det begav ſig efter tre Dage, da fandt de ham i Tempel, ſiddende midt iblandt Lærerne, hvor han baade hørte dem og adſpurgte dem. Men alle, ſom ham hørte, forundrede ſig ſaaere over hans Forſtand og Svar. Og der de ſaa ham, bleve de forſædede; og hans Moder ſagde til ham: „Søn! hvi gjorde du os dette? Se, din Fader og jeg ledte efter dig med Smerte. Og han ſagde til dem: Hvi ledte J efter mig? vidſte J ikke, at mig bør at være i min Faders Gerning? Og de forſtoede ikke det Ord, ſom han talede til dem. Og han drog ned med dem, og kom til Nazareth, og var dem underdanig. Og hans Moder bevaarede alle diſe Ord i ſit Hjerte. Og Jeſus forfremmedes i Wiſdom og Alder og Naade hos Gud og Menneſtene.“

Det er det første ſtore Gennembrud i vor Frelſers Jordeliv, ſom vort Evangelium i Dag ſtiller os for Øje, det, hvorved han blev ſig bevidſt ſom Guds Søn, født af Faderen i Evighed, ſom den, der havde haft Hertilgørende hjemme hos Faderen, før Verdens Grundbood blev lagt. Det gælder her, ſom ved de ſtore ſtore Gennembrud i Frelſerens Liv, ſom jeg ſtraks ſtal paapege, at vi ſtaa overfor Himmeligheeder, ſom vi ikke tilſelbe kunne udgrunde vi ſe ſom ved et Spejl i en dunkel Tale, vi forſtaa kun ſtykſtedis, og hvorledes kan det være anderledes, da vi her

betragte det ſtore Under, Gud og Menneſte forenet i een Perſon; men alle troende maa ſele ſig dragne dertil, fordi denne Perſon er vor høſtode Frelſer. Lad mig da ſige, at om noget Steds, ſaa ſkulle vi her ihuſomme at drage vore Sto af, fordi det Sted, vi ſtaa paa, er hellig Grund; her gælder det for os at ſe paa ham, oplyſte og veſlede af den Helligaand, ſe paa ham med Troens Øje.

Vi træffe flere Gennembrud i vor Frelſers Udviſning til at blive den, han nu er, Gud og Mand i forklaret Menneſteſtilleſe ved Faderens Højre; jeg minder om det, ſom ſete ved hans Daab i Jordan, fra hvilten han fremgik ſom det Guds Lam, der bar Alverdens Synder, friſtedes af Djævelen i Ørten gennem 40 Dage og fejrede i Friſtelſen, ſaa han faſtholdt at være en ydmyg og ſagtmodig Frelſer, der gif omkring og gjorde vel og løſte Satans Gerninger af de bundne Menneſter. Da ſete noget lignende, ſom der fortælles i Dagens Evangelium, at han ligefom blev borte for dem, der hidtil havde kendt og elſket ham, og i hvis Kredſ han havde været indelutlet — thi til Daabens Stund havde han jo levet med ſin Moder og ſine Brødre indenfor Hjemmets ſnævre Kredſ. Han blev borte for dem i Mængden, i det Folk, ſom han fra den Stund af tjente med alle ſine Kræfter, og de ledte efter ham med Engſtelſens Smerte, og de ſendte een til ham, ſom ſagde: „Se din Moder og dine Brødre ſtaa udenfor og begære at tale med dig!“ Men han ſvarede: „hvor er min Moder, og hvilte ere mine Brødre?“ Og han taſte ſin Haand ud over ſine Diſciple og ſagde: „ſe min Moder og mine Brødre! Thi hvo, ſom gør min Faders Villie, ſom er i Himlene, den er min Broder og Søſter og Moder!“ — Sikkert gif det dem den Gang, ſom da han var 12 Aar og fandtes af Forældrene i Tempel: „de forſtoede ikke det Ord, han talede til dem.“ — Jeg finder et tredje Gennembrud hos ham, da han ſtaaer lige foran ſin Fæder og Død, det glimter frem, naar han beſtemt forudſiger ſine Diſciple den, og de da afviſer den ſom utænkelig og uærdig for ham, den levende Guds Søn, men vi ſe den klart for vore Øjne i Gethſemane Høve, hvor han helt overgiver ſig i Faderens Haand med fuld Bevidſthed om, at denne Haand vil overgibe ham til Døden ved Synderens Hænder — ja, da bliver han atter ligefom borte for Menneſters Øjne; ſelv de, der ere udgaaede for at gribe ham, veſlede af Judas, falde til Jorden for ham, vore ikke at lægge Haand paa ham — og dog er det den ſamme Jeſus ſom før, han er kun gaaet dybere ind i det, der hører Faderen til, det vil ſige, dybere ind i at gøre Faderens Villie til ſin — der er ſtet et Gennembrud i hans Bæft. — Jeg peger paa Opſtandelsen fra de Døde Paaſtemorgen ſom det fjerde Gennembrud, den Stund, da Faderen har forenet hans Sjæl, ſom havde været i de Dødes Rige for at prædike for Værnerne, ſom vare i Forvaring, med hans forklarede Vegeme — da ledte hans Venner efter ham med Smerte, og Kvindernes Biſes af Englen med det Spørgſmaal: hvi led. J efter den levende blandt de Døde? — Og hans Apoſtle forſtaa det ikke, da de ſaa Hilden fra ham ved Maria Magdalene: „Jeg farer op til min Fader og eders Fader, til min Gud og eders Gud“ — men det er Genklang af Svaret, han gav ſine Forældre ſom 12-aarig: vidſte J ikke, at mig bør at være i min Faders Gerning. — Og da de gennem de 40 Dage efter Opſtandelsen havde vænnet ſig til at omgaaſ ham i hans nye Stilleſtand og modtage hans Befalinger, da ſer det ſidſte Gennembrud med ham, da han paa Dliebjergtet opløſtes for deres Øjne, og de ſtore efter ham, indtil Syden ſtjuler ham for dem — ikke fandt, da lede de atter efter ham med Smerte, ſaaledes have de aldrig før ſet ham — og da kommer Svaret fra de Engle i hvide Klæder, ſom ſagde: „J galilæiſte Mand, hvi ſtaa J og ſe op til Himlen? Denne Jeſus, ſom er optagen fra eder til Himlen, ſtal komme igen ſaaledes, ſom J have ſet ham fare til Himlen!“

Jeg tror nu, at det har den høſte Interesſe, for troende Menneſter at blive opmærksom paa diſe Gennembrud i vor Frelſers Udviſning, ikke blot, fordi alt, hvad der angaar ham, har Krav paa hellig Opmærksomhed og Kærlighed, men tillige fordi vi, ſom ere indlemmede i ham, ogſaa ere beſtemte til efter hans Ekſempel at vokſe til Mandſ Rødenhed og Kriſti Høides vokſne Alder. Naturligvis ſtulle vi ikke glemme, at vor Frelſers Bæft er den eneſaaende, baade fordi han er Guds enbaarne Søn, tommen i Svaret, hvi Udviſning har det enſtaaende Maal at blive Verdens Frelſer, og fordi hans Menneſtelighed er den ſyndfri, ikke ſom vor hævmet og ſtammet af Arveſynden, men det udelutlet ikke, at vor Bæft og de Gennembrud, ſom den medfører, om vi ſtulle naa vort Maal i Saligheden, have deres Forbilleder i vor Frelſers.

Som den Stund for Jeſus, hvor han med ſar Bevidſthed kunde tale om: min Fader og hans Gerning, ſom det burde ham at være i, og tom den for ham, da han med ſit 12te Aar indtraadte blandt „Lovens Søner“, ſom vare i Stand til med perſonlig Anſvar at overtage Lovens Forpligtelſer, ſaa kommer den Stund og ſaa for døde Menneſter, hvor det i Daabens genſkoble Menneſte maa komme til et Gennembrud, hvor den unge med Tak og Glæde kan tale om „vor Fader i Himlen“, i hvi Gerning han bør være ſammen med hele Guds levende Menighed, og hvor han med perſonligt Anſvar vil gaa ind under Jeſu Kriſti Lovs Forpligtelſer og Forjættelſer. — Ved Overtagelſen af vor Livsgerning, ved Manddomsaldrens Begyndelſe, maa vel i Reglen det andet ſtore Gennembrud ſte, naar vi ſom ſelvſtændige Mænd i vort Kald og inden for vor Kredſ ſtulle aſlægge Regnſtab for det Naab, ſom bor i os; lægger Guds Korſet paa os, og vi indvies dybt og alvorligt i Kriſti Vidſelers Samfund, da, om vi baje vor Villie i Lydighehed under Faderens Villie, kommer det tredje Gennembrud, det ſom fuldendes i et Kriſtenmenneſtes Død med en beparet Tro og et levende Naab. — Ved vor ſalige Opſtandelſe og Himmelfart ſtulle vi bryde igennem ſit fuldkomne Lighed med Frelſeren.

Men over Gennembrudene hos vor Frelſer og os glemme vi ikke Bæften, det er jo den, ſom betinger dem, uden den ſtille, umærkelige Bæft kommer Gennembrudene ikke; Bæften er det dagligdags, det, vi vænne os til at iagttage, men hør Gang et Gennembrud er ſtet, da andre vi os, vi ſtaa ligefom fremmede overfor det nye, der har viſt ſig. — Har du haft et lille Roſentra i dit Vindue og fulgt Bæften med Opmærksomhed, da har du ogſaa erfarede det — da Stubbet, ſaa fint og ſpædt til Begyndelſe, brød igennem og blev en kraftig Gren, da Grenen diſte dig Knoppen, da

Knoppen en Morgen, før du var oppe, blev udſolbet til en dejlig Roſe ved den varme Sols Straaler — da kendte du næppe dit Roſentra igen — hvert et Gennembrud fylde dig med Lyden, og dog var det jo fun den Kraft, ſom alt var i den ſtille, umærkelige Bæft, ſom ytrede ſig.

Du, ſom fulgte dit Barns Udviſning fra Lille, til det blev en vokſen Mand eller Kvinde, du maa have gjort den ſamme Jagttagelſe med det og med dit Forhold til dets Bæft og Gennembrud. Du havde levet dig ind med Bæften, ſom det var i de ſtille Bæfttider; hvor hylde Lyden dit Sind, naar du blev var, at Barnet var bleven Yngling, og Ynglingen Mand! Og nu dig ſelv — hvor mange Aar ere ikke gaaede, ſiden du gif i Skole og haſtede mod Hjemmet, hvor Moder og alle gode Glæder, Hjalp for al Nød, Trøſt for al Sorg ventede dig — hvor fort ſynes det dig dog ikke ſiden! Ja, du ſatter i Grunden ſlet ikke, at du ikke mere er den ſamme, ſom da du læſte lærig Forſtaelſe og mild Dom ud af hendes Øjne, og dog er du bleven en anden og er maaſte ofte til din egen ſmertelige Forundring bleven det var ved de Blitte, ſom nu iagttage dig, ved den Dom, Menneſter ſælbe om dig — at, hvor forandret! Ja, med Smerte udbrøder du vel ſaa, men mon ikke Grunden ſtal ſøges i, at din Bæft, ſomt ſtille og umærkelig, dog langt fra var den ſunde og ſande, og at derfor dine Gennembrud til det gode ofte lod vente ſaa længe paa ſig, og dine Gennembrud i ſlav og ond Retning vare ſaa talrige og kraftige.

Vende vi nu ſærlig vor Opmærksomhed til det Gennembrud hos Jeſus, da han ſom 12-aarig deltog med ſine Forældre i Paaſtefeſten i Jeruſalem, da ſynes jeg, vi maa blive var, at det er Guds Ord, ſom fremtæler det, Guds Ord, efter hvilket Feſten var indviſtet, og efter hviſ Retteſnor den holdtes og famlede gamle og unge; Guds Ord, ſom led i Tempel og i Hjemmene, Guds Ord, ſom blev funget, bedet, opløſt, udlagt og lyſt ſom Veſtigneſe over de Tempelſeſagende. Det er Guds Ord med de rige Minder om Udgangen af Trælſelandet og ſtore Forjættelſer om det ſande Paaſtelam, om i troende Lagfolks og Verdens Hjertier og lyder paa deres Læber, Guds Ord, der leder til de Samtaler mellem Jeſus og Follets Lærere, ſom fremtæler Gennembrudet hos ham.

Men det er ſikkert, at Guds Ord ikke vilde have været i Stand til paa Højtiden at gøre det mægtige Indtryk paa Jeſus, han vilde ikke have forſtaaet det, hviſ det ikke havde været bagligt Brød for ham i hans Hjem, hviſ ikke alt der havde været baaret af og indrettet efter Ordet, hviſ ikke Forældrene havde opdraget deres Børn, ogſaa Jeſusbarnet, i Herrens Tugt og Formaning, hviſ ikke Børnene havde lært fra ſmaa af: Du ſtal ere din Fader og din Moder, paa det det maa gaa dig godt, og du maa leve længe i Landet; hviſ ikke Guds Ord havde lært Søſtendene at elſte og hjælpe hærænder og lært alle, ſtore og ſmaa, at være Sørger ſammen og tage med Tak imod Glæden, naar den gæſtede Hjemmet. Derom maa vi være forviſede, at Hjemmet i Nazareth har været et Gudfygtighedens Hjem, i hvilket Guds Ord boede rigelig, baade ſom et med Lærerne udtalt og ſom et i Livet frembaaret Bineshjør.

Det er viſnok ikke alt, hvad Maria og Joſef vidſte om Jeſusbarnet, ſom er bleven ham meddelte; veſlede af den Helligaand have de forſtaaet at iagttage en viſs Tilbageholdenſed med Henſyn til hans underfulde Bevidſel, Jødſel og Engleaaendbarhelſerne, for at ikke Barnets Fantasi og Høleſe ſtulle udvilktes for ſtærkt og tage en ſhellig Retning, Maria har gjemt det meſte af dette i ſit Hjerte uden at udtale det, og nøjedes med Guds gamle Ord til aandelig Røring for Drengen, og ſaa overlod til Gud, naar han vilde lade det gaa op for Jeſus, hvem han egentlig var.

Oſte hører jeg ſelv kriſtne Menneſter tale ſaa tolt og uforſtaaende om Guds Ord, ſom det er indelutlet i det gamle Teſtamente, de ſaa ingen Røring deraf, de have ingen Brug derfor; lag dog Mærke til, hvad det har været for Hjemmet i Nazareth, fordi det der brugtes ſom dagligt Brød, fordi det der ſit Lov hos ærlige, troende Menneſter i deres ſtille Liv, og glem ikke, hvad det har været for vor Frelſer! Vi have et langt fuldkomnere Guds Ord; Døktet, ſom hvilede over Moſes' Anſigt, er borttaget, vi kende langt klarere og dejligere end Iſrael Guds Hjertelag mod Menneſter, hans herlige Henſigt med os, hans Frelſensvej, men hvordan bruge vi Guds Ord i vore Hjem? Danner det Grundlag for alt der, er det Lov for Forældrenes indbyrdes Forhold og for deres Opdragelſe af Børnene, er det Lov for Børnene overfor deres Forældre, lære vi dem at ære Fader og Moder og være dem underdanige, er det Lov for os under vore Sørgere og Glæder, i vort Forhold til andre Menneſter?

Og hvordan ſtaa det til med vore Højtider? Er det Guds Ord, ſom præger dem og giver dem Tiltrækning for unge og gamle, fordi Guds ſtore Frelſergerninger i Højtiderne ſaar Liv paa vore Læber, i vore Samtaler? Ja, ſaa ere de Højtider, og ſaa kunne de blive Gennembrudstider til en veſtiget Udviſning hos de unge. Men naar jeg blot tænker paa en enſte Højtid, Konfirmationen, der jo i ethvert Tilfælde for de unge Riger falder i en Periode, hvor man kan vende et Gennembrud — ja ſaa tror jeg, at der er mange af dem, ſom ved denne Højtid virkelig med fuldt Alvor talde Gud deres Fader i Jeſu Navn og beſlutte at være i Faderens Gerning, mange, ſiger jeg, ſom mødes med ſaa lidt Forſtaelſe i Hjemmene, at det aandelige Liv enten helt kvæles eller i Bund og Grund forvækles. Forældrene have maaſte glødet ſig over, at deres Barn ſtulle gif tilfaldt og grebet af Konfirmationsforberedelſen, de vare ſelv berørte af Højtidsſemningen den Dag, Løſtet aſlagdes, og da de første Gang vare til Alters med deres Barn, men vilde den unge ſaa videre frem, leve og virke i Faderens Gerning, ſaa bleve Forældrene bange, anſaa det for Sværmeri og Overspændthed, og de ſit travlt med at lægge Dæmper paa Iveren, at lutte Guds Rige for den unge og aabne Verdens-Livet med Fornøjelſer eller — travlt Arbejde for at blive til noget.

(Fortſættelſe.)

Jeſu Naabn.

Af J. M. Hanſen.

Den aſtode Paſtor Rudolf Frimodt i København ſtal have ſagt i en Prædiken: „Lad intet i Verden ſaa Lov til at ſkjule Jeſu dejlige Naabn for dig.“ Det er ikke blot en

ſaare ſøn Ubtalelſe, men den er ogſaa alvorlig og lærerig og derfor værd at betænke.

Du unge Menneſte! Verden beſjer til dig med ſin Lyſt og Glæde; der er ſaa mange Ting i Livet, ſom lotte dig, ſom tilbyde ſig, og ofte ſtaaer du ſpørgende ſom ved en Korsvej: hvor ſtal jeg gaa hen, hvad ſtal jeg gøre? Vent! ſølg den Regel: alt, hvad der vil forvænde eller ſkjule Jeſu dejlige Naabn for dig, det maa du fly og forſage; thi i hans Naabn er Liv, og det er Døden, naar det ſkjules for dig. Lad intet forvænde din Tro; thi ved Troen maa du beſtue Jeſu dejlige Naabn; det er alene med Troens Øje, vi hæræde kunne ſe vor Frelſer.

Du er Forrettingsmand! det kan maaſte i din Stilling være ſærlig svært at holde ſig ubefmittet af Verden; der tilbyder ſig baade ved den ene og den anden Vejledning, hvor du kan gøre et lille Fiſ, ſige en lille Uſandhed eller en halv Sandhed, du friſtes til at danhelige Herrens Dal, til et lille umærkeligt Kneb i Maal eller Vægt; o, men lad aldrig ſaa-dant beſnære din Sjæl; gif endelig ikke din Samvittighed Alorform; lad intet ſkjule Jeſu dejlige Naabn for dig. Om Sandhed og Velgighed ſpørg du alle Vegne; hav hellere mindre Fortjenelſe, ja, lid hellere et Tab, end at nogen Synd ſtal ſkjule Jeſu Naabn for dig.

Du tænker paa at indtræde i Vægteſtab! „Standen i ſig ſelv er god; men det kommer an paa Maaden; Kærlighed til Gud og Naaden er den rette Vægterod.“ Du kan gøre et godt Parti; der er helbige Omſtændigheder forbundne med den Anledning, du har; Udſigterne ere friſtende; Tilbudet er glimrende; J elſte hinanden hjerteligt og inderligt. Na, ja! men hvorledes vil det gaa med din Frelſers Naabn? Vil det ſkjules eller klares for dig? Er du ſelv et Guds Barn? Er det et troende Menneſte, du søger eller ſom anholder om din Haand? Er der Naab om, at din Frelſers Naabn kan lyſe over eders Vægteſtab, fordi J kunne indgaa det i Pakt med ham ſom troende Guds Børn? Hviſ ikke, ſaa lad for altting være at gifte dig, ſelv om du kunde vinde Rigdom, Ære, ja en Kejſerkrone ved dit Vægteſtab. Til troende Menneſter gifte ſig med vantro Menneſter er at drage i ulige Lag med de vantro, hvilket Guds Ord forbyder. Vægteſtab mellem troende og vantro Menneſter har maaſte revet flere Menneſter bort fra Troens Vej og de helliges Samfund end nogen anden Magt paa Jorden. Vaag og bed, at du ikke ſtal falde i Friſtelſe; Anden kan være redbon, men Svædet er ſtrøbeligt. „Lad intet i Verden, heller ikke Vægteſtab, ſaa Lov til at ſkjule Jeſu dejlige Naabn for dig.“

Du er en troende Student! du ſtuderer ſtittigt, fordi du tror, at Kundſkab er en Magt i denne Verden; du vil frem; du vil gerne beſtaa din Kundſkabsprøve godt; dit Maal er at blive Doktor, Profeſor, Skolelærer, Proſi, Sagsfører, Dommer, Bygmester, naturlyndig e. l. Det kan altſammen være ſaare vel; det er prisværdigt, at du arbejder med Flid for at naa dit Maal; et dovent Menneſte er en Vederſtyggelighed. Men lad ikke dit Studium, din Læsning optage dig ſaaledes, at din Frelſers Naabn ſkules for dig. Glem ikke daglig at bede inderligt og vedholdende til Herren, lad ikke Læsningen af den hellige Skrift blive fat til Side for Læsningen af de videnskabelige Bøger eller Skønlitteraturen; glem ikke, at du trænger haardt til at komme lidt til din Frelſers Bord; og glem ikke de helliges Samfund for dine videnskabeligt dannede Kammerater. Lad intet ſkjule Jeſu Naabn for dig. Vagt dig, at det ikke ſtal gaa med dig ſom med en Doktor her i Chicago, der nylig ſagde: „Jeg har haft alt for travlt til at have noget med Kriſtendommen at gøre.“

Du er et læsende Menneſte! du ſtuderer juſt ikke i egentlig Forſtand, men du læſer meget. Hvad læſer du? Hvilke Bøger har du eller laaner du? D, læs intet ſom helſt af nogen Slægt, det være ſig Bog, Skrift, Heſte, Blade, Avis, ſom kan ſkjule Jeſu dejlige Naabn for dig; læs intet, ſom taler ilde om Troen, men priser Synd og Verſelighed; thi det er Gift for din Sjæl, og det vil dræbe din Tro. Læs kun ſaadant, ſom kan beſtaa en Prøve for Troens, Sandhedens og Renhedens Domſtol.

Du maa arbejde mellem vantro Menneſter paa Kontoet, Arbejdspladsen, Værkſtedet, Landvæſenet o. ſ. v.; du maa maaſte høre megen daarlig Tale, liberlig Snak og ſe meget ondt. Gud være dig naadig! Paa paa at det ondt ikke trænger ind i Sjælen. „Stikket i Vandet“ er, ſom det ſtal være; men „Vandet i Sticket“ er en Ulykſe. Lad intet ſkjule din Frelſers ſtørre Naabn for dig; lev ſaa inderligt ſammen med ham, ſug ſaa meget af hans himmeſte Renhed ind i dig, at du kan drikke Gift, uden at det ſtal ſlade dig.

Du er Huſfaber, Huſmoder! du har mange Folk i dit Brød, mange Børn at paſſe, mange Munde at ſørge for Mad til, mange Virkſomheder at ſørge Tilſyn med; du er paa Færde fra Morgen til Aften. Det kan være ſtønt og godt alt ſammen; men alligevel, paa paa, at din ſtore Marthagering ikke ſtal ſkjule Jeſu dejlige Naabn for dig, iber du ſaar ſaa travlt med det jordſte, at du glemmer at ſørge for din Sjæl. Sig ikke: jeg kan ingen Tid ſaa til at tro, bede, til at ſøge det himmeſte; du maa have Tid dertil. Troen kan ikke leve uden Røring; vogt dig, at du ikke kommer til at elſte Verden, hvorved du miſter Guds Kærlighed.

D, lad intet ſkjule Jeſu Naabn for os, troende Venner! Hvad hjælper det, om man vinder hele Verden, men taber vor Sjæl og lider Stikbrud paa Tro og Kærlighed. Lad det være vort faſte Forſæt, at intet, hverten det nærværende eller tilkomende, hverten det dyde eller det høje, hverten Arbejde eller nogen Stabning, maa ſtulle os fra vor Frelſer eller ſkjule hans dejlige Naabn for os. Hold Troens Øje renſet og klart, lad den Helligaand være din daglige Veſleder, vaag, bed, tro, haab, elſk, læs, nyd Naderen, elſt de hellige, kæmp forſagende mod Synden og lad dit Øje være vendt mod Frelſeren, mod Himlen. Sig for Alvor ſom den gamle Rone i Danmark: „Herre, hvad jeg end ſtal miſte, lad mig aldrig miſte min Tro!“ Sig til alle Synder og Friſtelſer, ligefom Kriſtneren ſagde: „Mig en Kriſtian; mig ikke gøre noget ondt“, da vil Jeſu Naabn lyſe for dig ſom en daglig Naabſol, og dens Lys og Varme vilde lotte Troens Frugter frem hos dig og helliggøre dig fra Dag til Dag.

O, min Jeſus, du oprinde Dør mig ſom Sol og Skjold, Saa at jeg kan overvinde Synd og Død og Satans Vold.